

тогава и двамата мислите еднакво. Тѣлото е живо, разумность има въ него. Нѣкой казва: какъ ще се оправи тази работа? Тѣлото казва: не бой се, тази работа ще се оправи лесно. Азъ не отдѣлямъ тѣлото отъ плътта, но когато говоря за тѣлото, разбирамъ, че то прѣдставлява съвокупность отъ милиони разумни души. Всички тия души работятъ колективно, а онази първична монада, която работи като царица, ние наричаме човѣкъ. Слѣдователно, всички тия души казватъ: ти не се бой, стой настрана, ние ще уредимъ тази работа. И наистина, тѣ иматъ тази сила. Като мислимъ така, ще видимъ, че у насъ сѣ вложени всички възможности. И докато нашето тѣло е свързано съ Духа, съ всички разумни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христосъ казва: »Каквото попросите въ мое име, ще ви се даде«. Нѣкой казватъ: Богъ дава, ала въ кошара не вкарва. То значи: само съ молитва нѣщата не се уреждатъ. Не, ще се молишъ и постоянно ще се молишъ! Докато дѣте-то не се моли, майката не му дава нищо. Азъ считамъ «молитвата» дишане на душата. Щомъ има дишане, ще има и мисълъ. Молитвата не седи въ дигането рѣцѣтъ нагорѣ, но въ дишането на душата. Както движението на кръвта помага за дишане на тѣлото, така и въ дишането на душата става нейното прѣчистване и човѣкътъ влиза въ новия Божественъ животъ. Нѣкой питатъ: по колко пѣти на день трѣбва да се молимъ? — Прѣзъ цѣлия день. Докато живѣешъ, ще дишашъ. Ама по колко пѣти на день трѣбва да се диша? — Трѣбва да се диша прѣзъ цѣлия день непрѣкъснато. Сѣщото е и съ мисълта. Ще мислишъ прѣзъ цѣлия день. Ще се молишъ непрѣстанно. Писанието казва: «Който се моли непрѣстанно, той непрѣстанно мисли, а като мисли непрѣ-